

İnsanları pek çok açılardan sınıflayabiliriz. İşe yararları, asalakları, insanlığın yükünü taşıyanları, yük olanları, ölümle birlikte unutulmaya mahkum olanları, bir zamanlar var olmuş olmalarıyla sonsuz kere yâd edilişe imza atanları vesaire... Ama en temel ayırım, yaşamı, hayatta kalmaktan ibaret algılayanlar ile hayatı ölümsüz olmak için bir fırsat bilenler şeklindedir. İnsanlığa, özellikle de düşünce alanında büyük katkılar yapanlar, Peygamberler ve din büyüklerinden sonra en büyük hizmetkârlardır ve âb-ı hayatı bulmuşlardır. Nesilden nesle, insanlık onurunu yüceltmış, ufuklar açmış ve insanın zihin medeniyetini geliştirmişlerdir.

Zaman zaman sahte düşünürler, onursuzlar, ahlâksızlar çıkmıştır gerçi ve daima da eksik olmayacaklardır. Kolektif bilinci sekteye uğratmaya çabalamışlar, bir vakte ve dereceye kadar da başarılı olmuşlardır. Ama insanlık vicdanının koruyucusu, doğru ve iyinin sabırlı bekçisi zaman, onları hak ettikleri unutulmanın hazin sonuna mahkûm etmiştir. Çünkü bilge insanlardır atalarının sözlerine itibar eden ve geçmişin muteber şahıslarının fikirlerini yarınlara aktarırken, sahtekârların seslerini kesen. Dün olduğu gibi bugün de cahillerin gözlerinde allâme görünen palyaçoları yarınki cahiller zaten bilmeyecektir. Yarının şuurlu çocukları da onları kaale almayacak ve böylece binlerce yıldır süren o mükemmel düzen devam edecektir. İyinin ve doğrunun zaman ile sonsuza dek süren güzel bir dostluk kurabilmesinin sırrı buradadır. Bir kitabın yüzlerce yıl sonra bile hâlâ okunabiliyor olmasının sebebi budur. Çoğu klasik eserin yazıldığı dönemde pek de ilgi görmediğini duyunca bir an şaşırırız ve zamanla ona olan ilginin artmasına bir anlam veremeyiz. Çoğunluğun beğenmediği (anlamadığı) bir şaheserle eş zamanlı çıkan ve kitlelerin iltifatına mazhar olan nice kitap ismi ve duyarız bugün esamesi okunmayan. Sebebi basittir aslında: Her çağda iyiden, doğrudan, güzelden, kaliteliden anlayanın sayısı azdır. Şaheserler, ismine yakışır şekilde kıymetli bir antika gibi nesilden nesle geçen bir miras gibidir. Her devirde küçük bir kesim onunla ilgilenir ve küçük düşünen, hayatı yaşamaktan ibaret gören kitlelerden farklı olarak önceki ve sonraki neslin şuurlu insanıyla zamanüstü bir akrabalık kuranlardır onun kitlesi. Her devirde sayısı az gibi görünen bu âlim insanlar, milyonlarca insandan da, dünyayı yönlendirdiğini zanneden siyasetçilerden de çok daha haysiyetli ve dolayısıyla güçlüdürler. Halkların ilgisini çekemese de fikir önderleri insanların babaları, onların bilinçli takipçileri ve kaliteli okuyucuları da doğruyu tercih etmeleri sebebiyle oğullarıdır. Onlar önemsemezler şöhreti, spot ışıklarını; insanlık onuruna yakışan bir şekilde hayatı, anlamak uğruna feda ederek sonsuzluğa erişmek yeter de artar mutlu olmalarına. Dün yalnız olanlar, dostlarını bugün bulacaklarını biliyorlardı; bugün yalnız olanlar da yarın sahip olacakları dostları için düşünüyor, yazıyor, okuyorlar. Ölüme karşı tek çarenin gerçek ilim olduğunu bilir o insanlar ve böylelikle onlar artık ölümsüz çocuklarıdır dünyanın.

Yalnızca kendisi için yaşayanlar ve hayatı yenesi bir tatlı bilenler tarihin en büyük bencilleridir. "Kıyamet benle kopar, benden sonrası tufan" derler; sığ ve basit yaşamakla yalnızca kendilerine değil, kendinden sonra gelenlere de büyük zarar verdiklerini bilmezler. Üstelik, büyüklerle büyükenleri ayırt edemez, aptal olmayı tevazuun şanından sayarlar! İlim öğrenen, ilim yayanları şöhret meraklısı sanırlar. İnsanın aslında Yaratıcısını taklit eden, ona özenen bir varlık olduğundan haberdar olmayanlar, bilmezler gerçek fikir adamlarının, âlimlerin,

"Biz muhibb-i mevlevîyiz âşıkân anlar bizi
Küntü Kenz'in mahzeniyiz ârifân anlar bizi"

diyen şair gibi "Ben gizli bir hazine idim, bilinmek istedim" diyen yüce Allah'ın yolunda olduğunu.

Zaman Güzelin Dostudur

Ahmet Türkan tarafından yazıldı
Çarşamba, 08 Mayıs 2024 23:11 -

Onların şöhret hevesiyle ilgisi olmayan bilinmek arzusunun güzelliği paylaşmak olduğunu anlayamazlar.

Ne mutlu ölmeden önce ölenlere ve ölünce ölmeyenlere!

Emre Miyasoğlu
27 Ocak 2010